

Zborové listy

Z obsahu:

Slovo na tento mesiac	Závisí od teba
Barabáš či Ježiš?	1. Misijná konferencia
Cirkev a uctievanie	Poézia
Z Bratskej rodiny	Malý slovníček
Víno k večeri Pánovej	Mirkova modlitba
J. A. Komenský	Preklady Starého zákona

Slovo na tento mesiac

Nuž pod'me aj my, aby sme zomreli s ním!

Ján 11,16

Prichádza jar a s ňou aj sviatky najvýznamnejších udalostí v dejinách ľudstva. Vykúpenie z moci hriechu a moci satanovej v ukrižovaní a v zmŕtvychvstaní Pána Ježiša Krista. Tak ako sila života v prírode premáha mŕtvotu a premieňa život v pestrú paletu farieb, tak aj udalosti Veľkej noci otvárajú silu nového života v Kristovi.

Zamyslenie sa nad veľkosťou Božej moci vo vzkriesení je pre nás novou výzvou zastaviť sa nad silou života vzkrieseného Krista premáhať duchovnú mŕtvotu osobného života do takej hĺbky, do akej sme mohli dozrieť na obraz Kristov.

Musel som sa zamyslieť nad výrokom uvedeným na začiatku. Čo vlastne vypovedá učeník Pána Ježiša Krista. „Nuž pod'me aj my, aby sme zomreli s ním“. Bol si vedomý toho, že vchádzajú do nebezpečnej situácie, kde ide o život ich Pána. Ved' sám Pán hovoril o svojej smrti ale aj o víťazstve, čo im chcel dosvedčiť vzkriesením Lazara. V tejto výpovedi môžeme vidieť bezradnosť a rezignáciu v porozumení toho, prečo a ako koná Pán a na druhej strane v nej môžeme poznávať tiež odovzdanosť nasledovať Ježiša až na smrť. V tomto slove sa môžeme učiť aj hlbokéj duchovnej pravde. Učeník ide za svojim Pánom až na smrť.

Len touto cestou okúsime moc nezničiteľného života so vzkrieseným Kristom, ktorá premáha všetku duchovnú a morálnu tmu ľudského života. Mojm prianím je, aby tieto dni sviatkov nám neboli len spomienkou, ale aj prežitím moci nového života s našim Pánom, ktorý žije a má všetku moc na nebi aj na zemi, aby premieňal všetku pustotu prázdnoty, komplikovanosti, či zamotania našich životov. Vezme však, že to sa deje len cestou odovzdanej viery.

„Nuž pod'me aj my, aby sme zomreli s ním“ a potom príde veľkonočná nedeľa, nielen tá historická, ktorá sa stala, ale aj tá osobná - vzkriesenie môjho života s Ním k životu z moci Ducha Svätého a k poslušnosti Jeho nárokov.

Váš brat kazateľ

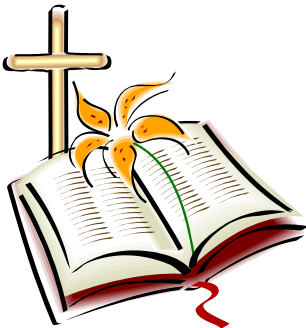
Barabáš či Ježiš?

Túto voľbu (a skúšku zároveň) predkladá Pilát zhromaždeným Židom a my vieme, ako dopadla. My vieme dokonca oveľa viac – vieme, prečo tak dopadla, ako dopadla, prečo takto musela dopadnúť. To nebola voľba iba tej hŕstky Židov v tom konkrétnom čase a na tom konkrétnom mieste. To volil tento svet prostredníctvom tých mužov. V Barabášovi volil budúcnosť tohto sveta, jeho kráľovstiev: budúcnosť revolúcií, násilností a zločinov, únosov a atentátov... Ešte však horšie na celej záležitosti je, že sa tak rozhoduje národ, ktorý čaká mesiáša, ktorý ho dokonca má tam pred sebou. Ešte horšie je, keď sa dnes Barabáš prejavuje pod značkou kresťanskej Európy či Ameriky v podobe krvavých násilností v ich minulosti alebo dokonca aj v ich prítomnosti.

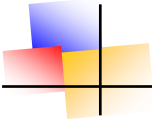
Presne vyjadrené, prečo tomu tak je: chceme mať tak Barabáša ako aj Krista. Máme totiž málo sily prihlásiť sa v tomto barabášovskom svete celkom jasne a celkom jednoznačne ku Kristovi a nieť jeho pohanenia vo svojom vnútri i navonok. Ak by sme tak skutočne jednorazovo a definitívne urobili, vieme, ako by to dopadlo. Navždy by sme ohrozili (ak nie aj celkom zničili) svoje spoločenské postavenie, našu kariéru, možno domyslíme až tak ďaleko, že by nás možno niekto (aj spomedzi kresťanov) mohol považovať za čudákov až bláznov! Svet totiž veľmi dobre vie, čo je jeho a čo jeho nie je, čo nie je z neho a nesmeruje k nemu. Čo je zhora a patrí nebu! Svätosti i tomu Svätému! Čo má znaky kráľovstva, ktoré nie je z tohto sveta!

A predsa, nech si myslíš, že nepotrebuješ túto voľbu urobiť, budúcnosť tvoja ako aj budúcnosť tohto sveta spočíva práve v tomto bode a voľbe. Ako obstoíš v skúške voľby medzi Kristom a Barabášom? Ktorého z tých dvoch si zvolíš? Máš pocit, že by mala existovať nejaká tretia možnosť? Iste. Ale ona neexistuje! A keďže to vieme, chceme oboch – tak Ježiša ako aj Barabáša. Preto, že táto historická voľba v Jeruzaleme dopadla práve takto: ponechávame si oboch, a cirkev sa práve preto dostala do stavu duchovného úpadku, preto sa v ňom nachádza, lebo postavila svoje základy na tvrdom a vražednom Barabášovi, nadstavbu však chce budovať na oslavovanom Ježišovi Kristovi.

Nevolíme len raz, ale opakovane a stále. Akonáhle však stratíme zmysel pre detinskú poslušnosť viery aj v tých našich najmenších voľbách, strácame s ňou aj skutočný zmysel pre slobodu a pravdu súčasnosti ako aj budúcnosti.

Miroslav Bielik

Cirkev a uctievanie

(esej na 1.Korintským 14)

Boh miluje duchovný rast cirkvi / zboru.

Apoštol Pavol v tomto liste reagoval a odpovedal na problémy, ktorými Korintský zbor prechádzal. Spomeniem iba niektoré. V zbore bolo niekoľko vplyvných, silných, obdarovaných osobností. Ľudia si ich obľúbili a rozdelili sa do niekoľkých skupín. Aj keď to služobníci nechceli, ľudia si z nich robili „svojich“ vodcov (ja som Pavlov, ja Apollov, ja Kéfasov, ja však (krásne biblicky) Kristov). Druhým veľkým problémom bola ich pýcha, namyslenosť. Mali pocit, že už majú celé poznanie pravdy (tajomstva Kristovho). Už „nepotrebovali“ učiteľov, vedenie. Vníмали, že majú všetko a sú samostatní. Tretím problémom boli duchovné dary, najviac jazyky. To by som rád rozviedol. Je dôležité, aby sme sa pozreli na jazyky v kontexte celého Korintského zboru.

Boh miluje duchovný rast celej cirkvi / zboru.

Každého jednotlivca. Aj toho najmenšieho a najslabšieho. Spoločenstvo nie je pretek o to, kto má pravdu, kto má väčší vplyv, kto je viac obdarovaný. V zbore ide o to, aby ako celok uctieval Boha s *ohľadom* na druhých. Znamená to, že ak sa v zbore *Ja* cítim dobre, ak som tam *Ja* spokojný, pretože *Mne* vyhovuje tento štýl, ak uctievanie v zbore ide tým smerom, ako to je *Mne* príjemné, je všetko v poriadku. Ale... Som tam len *Ja*? Naozaj je to iba o *Mne* alebo o nejakej skupine, ktorým je tam „dobre“?

Pozrime sa na to z druhej strany. Slabých. Slabý človek, dieťa, málo zrelý, málo „duchovne“ vyvinutý... Ako sa správa normálne bábätko, dieťa? Úplne normálne dieťa. Prináša do predtým harmonického, usporiadaného manželstva zmenu. Prírodnú zmenu. Zrazu nie je čas na *Moje* záľuby, na *Môj* kludný a nerušený spánok. Dokonca mnoho „dôležitých vecí“ ide nabok. Manželstvo prestáva byť iba pre *Nás*. Je medzi nami človečik, ktorý potrebuje, aby som sa o neho s láskou staral, bral do náručia, hladkal, vychovával a hovoril jeho jazykom – pre jeho vzdelanie, rast.

Keďže 14. kap 1. Korintským hovorí hlavne o *jazykoch*, zastavím sa pri tom. Ak chceme, aby sa dieťa zdravo vyvíjalo, je zúfalo potrebné, aby som sa znížil na jeho úroveň. Presne ako to urobil Ježiš, keď odložil svoju slávu (Fp 2.7-8)! Nemením sa, nemením svoje postoj, poznanie. Iba sa znižujem, aby tomu dieťa ROZUMELO. Ak má ono rásť a byť normálnym, inteligentným a produktívnym človekom, potrebuje, aby som sa *Ja* pokoril a znížil na jeho jednoduchú úroveň. Teraz tento príklad z normálneho, Bohom usporiadaného života, prevedme na text 1Kor 14, na: jazyky. Čo je najväčším problémom jazykov? Sú zlé? Nebiblické? Veď sú v Biblii a apoštol Pavol sám vraví, že hovorí jazykmi viac ako celý Korintský zbor dokopy (1Kor 4.18). Musíme na to hľadieť v kontexte duchovnej pýchy, moci, vplyvu a jazykom.

Korintskí boli obdarovaní a Pavol ich v tom povzbudzuje. Ale oni rástli iba vo *Svojich* daroch a nehládali to, aby sa *druhí* vzdelávali. Jazyky boli dobré pre niektorých, pre ich duchovný rast (1Kor 14.2,4). Pre druhého brata to však bolo nezrozumiteľnou hatlaninou. Vôbec pri tom (menší, slabší, duchovne mladší) brat a sestra nerástli! A pyšnému Korintčanovi to vôbec nevadilo, hlavne, že *On* sa

modlil jazykmi a ukazoval svoju zbožnosť. Boh však má väčšiu starosť nie o „zrelých“, ktorí všetkému rozumejú, ale o tých, ktorí sa iba vyvíjajú a rastú do kresťanskej dospelosti. Sú formovaní buď do hatlaniny, ktorej sami nerozumejú, alebo zrozumiteľnou rečou, praktickým učením privádzaní ku zrelej službe Pánovi Ježišovi Kristovi.

Verš 14.1: *Stíhajte lásku a snažte sa horlivo o duchovné dary, ale viacej, aby ste prorokovali.*

Aby druhí, slabší mohli rásť. Boh má oveľa väčšiu starosť o menších, ako o dospelých kresťanov. Ak bohoslužby, uctievanie v cirkvi neplnia účel zrozumiteľného a praktického vychovávaní k rastu a zrelosti, podobá sa to iba nezrozumiteľnej hatlanine (jazykom), kde nerastie nikto. Jedine (obdarovaní a zvyknutí) sa utvrdzujú vo svojej biblickej správnosti. Druhí, ktorí nerozumejú - hynú. Toto Pavla veľmi bolelo.

Preto vo v.12 hovorí: *Tak aj vy, preto že ste horlivcami za duchovné dary, na vzdelanie cirkvi hľadajte, aby ste hojnili.*

Aby ste (spoločenstvo, zbor) rástli v zreľú komunitu, ktorá miluje Boha, verne slúži a zrozumiteľne zvestuje evanjelium a tým buduje veriach a zachraňuje stratených. Evanjelium je veľmi vážna a dôležitá zvesť pre svet, preto musíme nasledovať Pána a žiť Jeho slová, aby On mohol konať. Ak pokoríme našu pýchu, ješitnosť, sebeckosť, naučený štýl a budeme hľadať, snažiť sa o to, čo je na budovanie (slabších), vtedy zakúsi spoločenosť, že tí slabí nie sú až takí nemotorní. Ak tí poslední (ktorí nerozumejú jazykom) začnú rásť, možno práve vtedy príde prebudenie do zboru, pretože tam sú zakopané Pánove vzáčne hrivny a duchovné dary. Zároveň ak príde do zboru „neveriaci“, nebude hovoriť: „či bláznite?“ (1Kor 14.23).

Pán Boh miluje rast cirkvi, ktorá je zároveň pre neveriach záchranným ostrovom.

Ervin

(Redakčná rada sa plne nestotožňuje s článkom Cirkev a uctievanie.)

Muži Izraeliti, čo sa tomu divíte? Alebo prečo na nás tak hľadíte, ako čo by sme to vlastnou mocou či zbožnosťou boli urobili, aby chodil?

Sk 3,12

Peter a Ján zbadali chromého pri chrámových dverách. Nútený Duchom Svätým hovorí Peter: „Hľad' na nás!“ Neskôr sa pýta okolostojacich: „Čo na nás tak uprene pozeráte? Ako by sme my svojou mocou, alebo zbožnosťou spôsobili, aby tento chodil?“

Peter je rád, že boli dvaja, že môže hovoriť v množnom čísle, keď ide o chválu: Náš úspech, naša práca. Ak použijeme tóniny my, staviame sa medzi bratov v jednom reťaze.

Ktosi nazval Skutky apoštolov „evanjeliom Svätého Ducha“. Chcel tým povedať, že po vyliatí Ducha Svätého na apoštolov a cirkev, vyskytli sa také krásne prejavy pri tých vykúpených, až srdce podskočí, keď to čítate. To sú radostné noviny, keď pri ľuďoch, ktorí sú známi svojím čudným konaním a neznášanlivosťou, duchom vzbury, zrazu nájdete niečo také nové, čo nevyšlo z tohto sveta.

Nože všimnime si ten prvý zbor, aká láska je v ňom rozliata! Niečo také nefalšované, neumelé a srdečné, že ešte aj dnes po 19 – ich storočiach vás to heje.

Nik ich neorganizoval, ale tvoria najkrajšiu jednotu, pretože organicky patria k sebe, jedno telo, jedna hlava. A máme pred sebou ešte jednu zvláštnosť, ktorá pochádza z Ducha Božieho: Tí ľudia majú pokorného ducha.

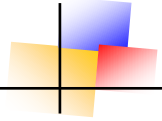
Je to istotne protiklad toho, čo poznáme pri ľuďoch, ktorí majú záľubu v spôsobe tohto sveta a merajú sa jeho mierou. Tí sa usilujú udržať seba, každý z nich bojuje za svoju česť, tlačí sa dopredu a myslí iba na seba. Ak sa stretnete s pravou pokorou, povieť si, že je to ozajstný zázrak Božieho Ducha.

Duchovne hovoriť to vie hocikto aj sa ľuďom zapáčiť. Poslucháči sú nadšení, ako to vedel povedať, a jemu išlo iba o uznanie. Prišiel iný, nenápadný, kázal z pokorného ducha do duše aj do svedomia a urobili o ňom nevľúdnou poznámku.

Bratia, je to, čo kážeme, z pokorného ducha? Takto sa musíme pýtať, keď máme pred sebou apoštolov naplnených Duchom. Nebije vám to do očí, ako sa tí ľudia umenšujú a ich Boh rastie, pretože Duch Boží im vládne? Apoštoli – a oni nehovoria o svojich skutkoch, a boli by mali o čom rozprávať, skôr, ako ktokoľvek z nás. Veď čo všetko prežili s Ježišom za tie tri roky. Avšak nik nepočuje reči v ktorých by sa sami chceli blysnúť. Majú iba jedno na srdci, aby rozprávali o skutkoch Božích.

V jednom meste bol hlad. Nejaký bohatý muž dal napiecť chlieb a rozdával ho chudobným. Prišli deti a každé si mohlo zobrať jeden peceň. To bolo predbiehania a sácania sa. Každé chcelo mať ten najväčší peceň. Dobrodinec zbadal tiché dieťa, ktoré bolo stále odstrkované a čakalo či sa aj pre neho niečo zvýši. - A čo urobil boháč? Dal do najmenšieho bochníka vložiť peniaze. Tak sa chudobnej rodine pomohlo. - Nebojme sa, že pokorou budeme o niečo ukrátení. Len nech bude oslávený On - Vykupiteľ, náš Pán. Hoden je vziať česť a chválu a nám je dosť, keď môžeme prebývať pri Jeho nohách.

Bratská rodina 1933
Vybrala ses. Z. Havrilová

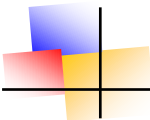
Vino k Večeri Pánovej

V čase všeobecnej hospodárskej krízy, okolo roku 1929 až 1930 sa aj na slovenskom vidieku prejavovala bieda. Chlapi, ktorí na sezónu väčšinou chodili na práce za stavebnými činnosťami z Gemera do celej republiky, sa neraz vracali ešte pred začiatkom zimy s prázdnyimi rukami, lebo nebolo práce. V zime, mimo sezóny, sa starostlivo striehlo na každú možnosť niečo zarobiť. Takou vítanou príležitosťou boli v Betliari pánske poľovačky, ktoré grófska rodina poriadala vo svojich dobre udržiavaných revíroch. Ku kaštielu, ktorý slúžil ako lovecký zámok, patrila rozsiahla obora v rozsahu niekoľkých chotárov, s bohatstvom jelenej, dančej a diviacej zveri. Ako poľovnícka lahôdka sa sem tam podarilo uloviť rysa, vlka, alebo medveďa.

Môj otec, vtedy 13-14-ročný chlapec, mal medzi dedinskými výrastkami výhodu v tom, že jeho starý otec slúžil u grófa ako horár a tak sa mu ušlo príležitostnej práce v zime pri prikrmovaní zvere. Odmena, 2-3 korunky však boli veľmi poctivo zarobené peniažky. Dostal ich až vtedy, keď aspoň 10 x vyniesol na chrbte niekoľko kilometrov v snehu do krmelcov pre zver sena, kukurice a žaluďov. Pretože cesta do hory na určené miesto trvala aj pre šikovné mladé nohy aspoň tri hodiny ta a toľko aj naspäť, zostrojil si z vhodne ohnutého tvrdého hrabového dreva lyže, ako videl u pánov. Viazaniu dostali natenko narezané staré kože, prišroubované na drevo. Lyžiarskych topánok nebolo treba, lebo k tomu účelu bez zaváhania poslúžili jedny univerzálne bagandže, nosené od jesene do jari vybavené teplejšími onuckami (prúžky nastrihaného textilu, ktorými sa omotávali chodidlá) a celú výstroj zdobili na paliciach blišťavé vystrihnuté kúsky plechu. „Lyžiarska výstroj bola vždy kompletná, lebo pozostávala z dvoch motúzov, ktorými sa obviazali nohavice nad obuvou, aby sa do nich nesypal sneh. No proste prepychová vec, lebo tak sa väčšinou počas krátkych zimných dní, nádhorne skrátil šusom a aj potme pomedzi stromy, návrat do tepla domova. A to bol zväčša najvyšší čas, lebo poháňal strach zo zšerelého lesa, sem tam pár svietiacich zvieracích očí a prázdny žalúdok. Chlebík sa delil len k hlavnému jedlu a nie do vrečka na výlety.

No najväčšou udalosťou v dedine boli veľké, lovy na zver. To sa do kaštieľskej kuchyne zväžali zásoby potravín pre niekoľko desiatok hostí. Šľachtické tituly sa za I.ČR síce zrušili, ale na dedine bol stále pánom pán gróf Andrásy, ktorý si pozýval seberovných, väčšinou z dolniakov z Maďarska. Horári dlho pred tým stopovali na ležoviskách zver a keď sa dedinou prihnali do kaštiela na kočoch lovcí, už bolo všetko nachystané. To znamenalo, že boli horármi vybratí aj statní chlapi na honelnícke práce. Nesmeli to byť žiadne bábovky, ktoré sa zaľknú rútiacich sa a fučiacich divých kancov, ktorým išlo naozaj o život. Museli dokonale poznať terén a neraz trpezlivo vyčkávať hodiny, po namáhavom pochode v húštine na pokyn k dureniu zvere. Samozrejme v zime, snehu a v oblečení, pre ktorého vhodnosť sa dnes nedajú nájsť

prirovnania. A do tejto vyššej triedy príležitostného zárobku, sa vďaka postaveniu svojho starého otca a šikovnosti dostal aj chlapec „Pišta“ môj otec. A tu je jeho príbeh.

„V tom roku bola veľmi tuhá zima, až stromy od mrazov pukali a snehu napadalo toľko, že sa neroztopil ani do Veľkej noci. Ešte počas fašiangov sa konalo niekoľko poľovačiek. Pištovi, pretože tej zimy hodne podrástol, sa darilo zaradiť medzi mládencov, ktorí nosili pánom na poľovačky do lesa flinty, kožuchy, jedlo a pitie. Keď sa páni v lese potúžili jedlom, väčšinou dali pokyn sluhom, aby zvýšné, ešte nedotknuté pečené mäso, alebo kúsky koláčov rozдали pomocníkom. Pišta však chcel aj peniaze zarobiť a tak pomôcť rodičom. Jeho neúnavné prosby po váhaní predsa len horár – starý otec vypočul.

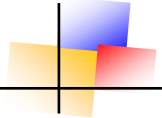
V určené ráno za tmy, sa Pišta narýchlo obliekol do najhoršieho čo v dome mali, lebo pobyt v húštině nešetřil ani človeka ani odev a rýchlo sa pobeťal na určenú lesnú cestu. Vedno s ním kráčali šťastlivci, ktorým sa dostalo výsady robiť honelníka. Bol z nich najmladší. Než sa rozodnilo, museli sa dostať na určené miesta v lese. Aké vysokánske boli za tmy nad ránom staré duby na Dubníkoch, aké strmé zrázy na Pohorelci a aký tajomný bol viac ako 1000 metrov vysoký vrch Volovec. Kráčali potichu, ako sama zver. Strážili si smer vetra, aby ju predčasne nevyplašili. Každý mal v rukách drúčik na plašenie a podaktorí aj kúsok chleba vo vrecku. V hustom poraste sa tu a tam zosypal zo stromov sneh, ale to bola najmenšia nepríjemnosť. Najviac štípala mráz, oziabalo a v šere bodali husté vetvičky do tváre. Museli byť na mieste skôr ako diviaci, ktorí za noci chodili za potravou a na deň odpočívajú ukrytí v húštinách. A potom čakali na signál z pušky v susednej doline. Keď konečne preťal mrazivý vzduch a nízku hmlu výstrel, v rojnici na dohľad búchali drúčikmi po kmeňoch stromov, kričali a pomaly postupovali tak, aby tušenú zver hnali pred pušky lovcov. Horári dobre poznali chodníky a zvyky nešťastných diviakov. A tak sa lesom odniekiaľ ozval strašný lomoz a dupot hnanej a vyplašenej zvere. Honelníci nesmeli spanikáriť. Museli nahnáť zver, ale aj ustúpiť do dohodnutých roklín, aby sa vyhli lietajúcim guľkám. V neposlednom rade bolo treba dať pozor a neskrížiť cestu aj 150 kilogramovej štetinatej a na všetko odhodlanej živej váhe diviakov. Asi vtedy všetci zabudli na zimu a nepohodlie.

Asi po pol hodine sa už lesom len ozývali štekajúci psi, dohľadávajúci skolené kusy a hlasy, ktoré zvolávali lovcov a pomocníkov, približujúcich na primitívnych nosidlách z čačiny ulovene kusy. Nastalo fotografovanie úspešných strelcov, potľapkávanie a ich pyšné postoje nad diviakmi v snehu. Zaznelo odtrúbenie konca lovu a pripravené koníky s kobercami na pariach sa chrbrtoch, od lesných ciest ťahali do kaštieľskeho parku úlovky. Honelníci mali tiež fajront, ale bez slávy.

Premrznuté a doškriabané ruky ukrývali pod kabáťmi a hrlialo ich len pomyslenie, že keď si už lovci doštrngajú pálenky, dofotografujú sa s úlovkami a všetci sa poberú dolu do dediny dôjde, aj na nich odmena. Keď na veži kostola bude na hodinách niečo popoludní, páni pôjdu k obedu a konečne dajú pokyn pokladníkovi, aby za asistencie horárov povypľacali honelníkov a nosičov na tie časy štedro. 7 korún + 1 koruna na kranksasu. Lenže dnes boli na love „maďare“, a tí dávajú aj kus slaniny a liter vína na dospelého honelníka, ako mimoriadnej odmeny. Pišta, už od rána

poriadne premrznutý, tiež stál trpezlivo v rade na svoju odmenu. Nemal však ani 15 rokov a tak dostal len 5 korún, hoci si riadne s ostatnými zastal svoju robotu. Nepatrilo sa reptať a bol starému otcovi vďačný, že urobil preňho výnimku na honelnícku prácu. Poďakoval a odchádzal. Po chvíli sa otočil a postavil sa do radu, kde sa vyplácala slaninka a víno. V masťnom papieri boli tehličky voňavej hrubej údenej slaninky z chovu maďarských mangalic. Jej impozantná hrúbka vzbudzovala obdiv, lebo na horniakoch domáce svinky nemali takú bohatú slaninu. Vedľa, v drevenej debničke, vytrčali hrdlá z drevenej slamy zapečatené fľašky s ťažkým maďarským červeným vínom. Chlapi si začali Pištuku od Gubeka, holobriadka, poriadne doberať, že či sa už cíti byť taký chlap, aby ku slanine víno píjal. Podaktorí sa pridali, že veď „salviši“ (prezývka veriacich rodín z obrodeneckých cirkví) aj tak nepijú a krčmu poznajú len vtedy, keď idú nakupovať 2 deci vína na tú svoju „ucharistéju“ bez pána plebana a bez kostola, iba doma, v ich prednej chyži! Chlapcovi horeli uši od hanby a starý otec, ktorý dcére zrazil odhod z katolíckej cirkvi sa tváril, že nič nepočuje. Pokladal to za hanbu v rodine. Chlapi pritvrdili, ale Pišta neuhol. Vedel, ako je doma každá koruna potrebná, že jediná kravička sa ešte neotelila a tak nemajú ani mlieka pre menších súrodencov a že ho na borg chodia kupovať. Že v nedeľu prídu z Popradu veriaci a do krčmy treba ísť znova, ako minule, poprosiť o trochu vína. Žid nenalievá bez zaplatenia, ale im vždy zatiaľ dal, len keby to nebola taká hanba. Pišta na to všetko myslel a ďalej pomaly postupoval v rade chlapov. Na hokerlíku do kožuča zabalený sediaci maďarský sluha, ktorý udeľoval naturálie, nič nerozumel z bujarého smiechu a posmeškov na adresu chlapca a keď dohliadajúci horár nič nenamietal, podal premastený papier s poriadnym hontom slaniny a fľašu vína mláďencovi. „Kese-nem sipeň“ bolo posledné čo chlapca zdržalo. Keď laktóm otvoril doma dvere a na stôl položil fľašu vína a slaninku, ostali mu skrehnuté prsty meravé ešte hodnú chvíľu, lebo cestou tak pevne stískal vzácny zárobok.

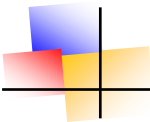
V nedeľu brat Štefan Košut (starý otec nášho Petra Ondruša) a o nejakých 15 rokov jeho budúci švagor, spolu s Pištovým otcom vysluhovali Večeru Pánovu. On, najstarší z detí už uveril v Pána Ježiša, ale nebol pokrstený, teda ešte neprijímal. Keď však, nezvykle odpočinuté tesárske ruky jeho otca prechádzali popri ňom, mal pocit, že aj on má účasť na svätej spomienke a ďakoval celou dušou.

Aj po rokoch sa mu zdá, že vtedy aj jeho dobrý otec myslel na to isté a že sa hrdo a s láskou na syna pozeral, lebo to bola aj jeho veľká Večera Pánova.

Danica Klincková

Jan Amos Komenský

Život Komenského (podľa niektorých historikov a objavených dokumentov pôvodným menom Segeš, narodený v českobratskej rodine 28.marca 1592, ako piate dieťa otca Jana s priezviskom z Komni) sa

podobal húpavej krivke nádejí a prehier. Pán Boh, akoby na jeho osude chcel dosvedčiť, aký ťažký kríž je človek s jeho nádejou v srdci schopný uniesť. Stál po rodinných tragédiách, vyhnanstve z vlasti, stále pred novými a obtiažnejšími úlohami, ktorých sa nadšene ujímal. Často sa dostavovala fáza sklamaní a prehier. Náhle bola vytýčená cesta zatarasená, rozhodujúci čin premeškaný, heroický zápas o dielo či cieľ nedobojovaný. To netkvelo len v tom, že sám Komenský od seba požadoval najviac a že riešil problémy, ktoré boli na jeho dobu a nad sily jedinca, ale jeho údel mu bol predurčený a on ho bez reptania nasledoval vo viere. Sám hnaný svetom, vizionár a reformátor všeobecného prístupu k vzdelanosti od najútlejšieho veku, bez rozdielu pohlaví, teda aj dievčat. Večne hľadajúci porozumenie, ale nezabúdajúci aj na napomínanie, hoc aj vládcov sveta, či dokonca pápeža. Neraz v svojej dobe pokladaný aj za podivína, ale predovšetkým človek, túžobne vyhládajúci Kristovho príchodu.

J.A.Komenský: Labyrint sveta a ráj srdce

Kapitola L: Poutník kresťany dle stavu prohlédá

... Kněží a kazatelů viděl jsem tu jistý počet podlé potřeby církve v habitu prostičkém, obyčejů krotkých, přívětivých. Času více s Bohem než s lidmi trávil, modlitbami, čtením a přemýšlováním. Jejich kázání nikdá bez bez vnitřního pohnutí srdce a svědomí neslychá, protože z úst jejich pronikavá moc Božích výmluvností plyne. I plesání sem při poslouchajících i slzy spatřil, když se aneb o milosrdenství Božím, aneb o lidské nevďěčnosti mluvílo. Za hanbu by sobě kladli něčemu jiné učiti, čehož by prvé sami na sobě příkladu neukazovali, takže i když mlčí, čemu se z nich učiti jest...

A zapýřil sem se, vzpomena tu některých našich kněží nadutost, pýchu, lakomství, společné různice, ožralství a sumou tělesnost, jejichž slova a skutkové tak daleko od sebe stojí.

Kapitola LIV: Zavírka všeho

Požehnaný jsi Hospodine Bože můj, zvelebování a věčného vyvyšování hodný a požehnané jméno slávy tvé. Nebo veliký jsi v moci a moudrost

tvá nezpytatelná a milosrdenství tvé nade všechny skutky tvé. Oslavovati tě budu, Hospodine, dokud sem živ a jménu tvému svatému spívati, dokud mne stává. Nebos mne rozveselil milosrdenstvím svým a naplnil plesáním ústa má, vychvátiv mne z proudu násilných a na bezpečnosti postaviv nohy mé. Vzdálený sem byl od tebe, Bože, sladkosti věčná, ale ty smilovav se, přiblížil se ke mně, bloudil sem, ale tys mne upamatoval; motal sem se, kam jíti nevěda, ale tys mne na pravou cestu nevedl. Přišel sem byl až z hořkostem pekla, ale ty zpět mnou trhna, až k sladkostem nebeským mne přivedl. A protož dobrořeč duše má Pánu svému a všechny vnitřnosti mé jménu svatosti jeho...

Půjdu, kam poručíš, činit budu, co rozkážeš. Duch tvůj dobrý spravuj mne jen a veď mezi osídli světa jako po rovné zemi a milosrdenství tvé sprovázej mne po cestách mých a proved' skrze tyto, ach tesklivé temnosti světa až k věčnému světlu.

Amen i amen

GLORIA IN EXCELSIS DEO ET IN TERRA PAX HOMINIBUS BONAE VOLUNTATIS.

(Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle, podľa Ev. Sv. Lukáša.)

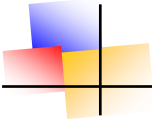
(Použitie skrátené úryvky z diela J.A.Komenského: Labyrint sveta a ráj srdce)

Danica Klincková

Knižnica J. A. Komenského v jeho rodnej obci Nivnice

Zborové listy 4 / 2007

Alessandro Pronzato: Závisí od teba

Starý rabín ide do dôchodku. Je chudobný, zanedbaný, plný neuhov a nemá usporené žiadne peniaze. Budúcnosť sa pred ním ukazuje v pochmúrnych farbách. A tak sa utieka k úpenlivej, dôverčivej modlitbe. S Bohom nemá vybavené účty:

„Pane vesmíru, vieš, že som ti vždy slúžil verne a odovzdane s najhlbšou oddanosťou. Teraz sa tu ocitám sám a chorý, bez zdrojov a bez akejkolvek pomoci. Prosím ťa, daj, aby som vyhral v lotérii, a tak vyriešim svoje problémy a budem môcť celkom pokojne dožiť moje posledné biedne roky.“

Žiadna odpoveď. Rabín však nerezignuje a nalieha ďalej: „Pane, azda si ma dobre nepochopil. Veď nežiadam od teba mesiac. Prosím ťa len, aby som vyhral v lotérii. Povedzme si, čo ťa to bude stáť? Ty môžeš všetko a ja sa tu ocitám v tejto mizernej situácii.“

Nič. Chudák sa rozhorčí a začne protestovať: „Pane vesmíru, naozaj si ma sklamal. Pýtam sa, čo pre teba znamená toľko rokov, ktoré so obetoval kvôli tebe, ak mi neudeliš ani tú malú odmenu, o ktorú ťa žiadam... Prepáč, ale tak sa to nerobí... To nie je od teba pekné. Nemyslím si, že si zaslúžim takéto správanie od teba, ktorý si spravodlivý... Prosil som ťa iba o malú výhru v lotérii.“

Odzrazu začuje hlas s mierne otráveným tónom: „Môj verný a hundravý sluha, ja som chcel vypočuť tvoje prianie a dať ti vyhrať v lotérii, ak ti na tom tak záleží. Ale ty... aspoň si kúp žreb!...“

Mnohí veriaci chápu modlitbu tak, že zavesia na krk Bohu svoje úlohy a s postojom akejsi nezaujatosti a v pohodlnej ilúzii čakajú, že všetko urobí on.

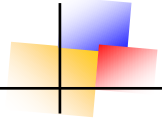
Modlitba nás však musí priviesť k uvedomeniu, že vecí, ktoré závisia od nás, od našich námah, a nie od Boha, je oveľa viac, ako sa nazdávame. On si za normálnych okolností želá, aby sme si pomohli sami, svojimi schopnosťami, húževnatosťou, fantáziou a inteligenciou, ktorými sme vybavení (a ktoré nám on sám daroval).

On môže všetko, ak aj my do toho vložíme všetko. On zasiahne vtedy, keď sa sami dáme do práce.

Nie: „Práve som sa pomodlil a teraz sa už musí postarať on.“ Ale: „Pomodlil som sa, a tak sa o to musím postarať ja!“ Keď sa domodlíme, všetko zostáva na našej práci.

Najťažšou prácou je práca na sebe, na svojom myslení – na svojom egu.

Vybrala Kamila Motýľová

1. Misijná konferencia

17. marca 2007 sa v Lučenci uskutočnila prvá konferencia Misie na Níle. Konala sa v Zbore Bratskej jednoty baptistov s približne 70 zúčastnenými podporovateľmi misie z celého Slovenska a Švajčiarska, medzi ktorými nechýbali ani deti.

Konferenciu viedol brat kaz. Halža. Začal ju slovom z evanjelia podľa Matúša 24,14: *A toto evanjelium kráľovstva bude hlásané po celom svete na svedoctvo všetkým národom, a vtedy príjde koniec.* Po úvode a speve študentov z biblickej školy vo Švajčiarsku, sme „navštívili“ Afriku. Sestra Lippunerová nás previedla niektorými krajinami, ako je Egypt, Etiópia, Tanzánia, Sudán, či Kongo. Bolo vidieť, koľko práce Pán Boh koná prostredníctvom misionárov, teda cez tzv. vonkajšiu misiu. Na druhej strane je tu tá „neviditeľná“ práca založená na modlitbách a taktiež „vzdialená“ materiálna podpora nazvaná vnútorná misia. Oba druhy misie sú rovnako dôležité.

Mali sme príležitosť pozrieť a aj kúpiť si veci, ktoré boli vyrobené Afričanmi a tak podporiť prácu tejto misie.

V zbore u baptistov sme mohli okúsiť aj ich veľkú pohostinnosť a ochotu. Pripravili nám výborný obed a občerstvenie.

Takto sme spolu zažili pekné chvíle zjednotení v Duchu Svätom.

Jana Kutlíková

Horatius Bonar

(1808-89)

Já to byl, kdo prolil jeho krev;
já ho na kříž přibil;
Krista Božího jsem křižoval;
I výsměch můj to byl.

Uprostřed zástupu řvounů
mám pocit, že stojím sám.
A v bouři hrubých hlasů
ten svůj poznávám.

Kolem kříže vidím dav,
ke smíchu jim jeho utrpení,
a zas slyším svůj hlas
žertovat nad ním v osamění.

Malý slovníček

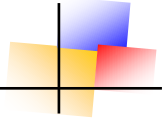
Veľkonočné sviatky

Terajší názov ako pomnožné slovo vzniklo zo spojenia veľko-noc. Ján Hus v diele Postila uvádza, že veľikonoc je nocou, kedy veľký Boží syn veľkú vec učinil. V starozákonnej dobe bol PESACH jedným z troch veľkých sviatkov slávený od 14 do 21 dňa v mesiaci Nisan. Bol to sviatok ako spomienka na útek z egyptského zajatia.

Kresťania spočiatku odmietali židovské sviatky a stanovenie času viedlo k mnohým sporom. Upravili slávenie Veľkej noci až po koncile v Nice v roku 325 a to tak, že sa budú stanovovať na piatok až nedeľu po prvom jarnom úplnku, teda na prvý spln mesiaca po 21. marci.

Medzi slávením večere a Veľkou nocou je vzťah, kedy podľa evanjelií Pán Ježiš Kristus sa pripravoval na paschálnu večeru, majúť byť na prahu sviatku sám obetovaný ako baránok Boží, za hriechy ľudí.

Danica Klincková

O najšivšej – Mirkovej modlitbe

Sivá farba môže mať veľa odtieňov - sivomodrá, zelenosivá, svetlosivá, tmavosivá a podobne. Ale taká sivo-sivúca farba je veľmi nevýrazná a keby nemala vedľa seba inú farbu - ani si ju nevšimneme. Akoby bola neviditeľná.

Mirkova modlitba bola taká - iba sivá, lebo aj Mirko bol taký. Snažil sa byť neviditeľný vždy vtedy, keď sa niečo udialo. Napríklad keď traja väčší chlapci bili jedného menšieho. Alebo keď 8-ročný Marek sotil 5-ročnú Lenku, zobral jej sponky do vlasov a vysmieval sa jej, že je malá a slabá.

Mirko nič nepovedal, ani neurobil - lebo bol ku všetkému ľahostajný. A možno aj trochu zbabelý. Asi sa bál, že keby sa zastal Lenky, Marek by sa na neho oboril a možno do neho aj buchol. A tak sa tváril, že nič nevidí a nič nepočuje. Že tam vlastne ani nie je.

Raz však takú príhodu na ihrisku uvidel z okna Mirkov otecko. Keď potom prišiel Mirko domov, povedal mu: „Mirko, zle si sa zachoval. Ved' aj ty si zodpovedný za to zlé, čo vidíš, keď nepomôžeš. Aj Marekovi môžeš pomôcť, keď mu vysvetlíš, že sa škaredo správa. Keď mu to nikto nepovie, bude stále horší a raz môže niekomu veľmi ublížiť. Ale ty chceš radšej zostať neviditeľný. Zamysli sa nad tým večer pred modlitbou.“

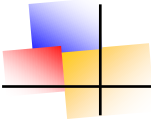
Mirko mal do večera ťažkú hlavu od premýšľania. Nakoniec sa mu to v hlávke ujasnilo: „Ved' ja sa správam ako sivá myšička, čo rýchlo utečie, aby ju nikto nevidel. A potom aj moja modlitba bude taká. Sivo-sivá a neviditeľná. Nikto si ju v nebi ani nevšimne!“

Potom sa Mirko veľmi zmenil. Vždy sa zastal toho, kto potreboval pomoc. Upozornil deti, keď robili zle, že tak sa to robiť nesmie. A jeho modlitba? Tá bola zas radostná a krásne farebná.

O čom sme si ešte nepovedali rozprávku? Ja to viem. Nabudúce si povieme rozprávku „O strakatej modlitbe“. Už sa na to teším.

teta Kamila

Šírenie a preklady Starého Zákona

Na našich stránkach sme sa už dozvedeli, že Bibliu napísalo mnoho rôznych Božích ľudí, bola zapísaná na materiáloch ako kameň, koža, hlinené tabuľky.

Ale možno sa popri tom pýtate, ako si môžeme byť istí, že máme naozaj stále tú istú Bibliu, ako ľudia kedysi?

Biblia prešla mnohými rukami. Najprv to boli

pisatelia Biblie napr. Mojžiš, Jozua, Nehemiáš, proroci a ďalší. Biblické texty uchovávali na svätých miestach - v svätostánku, chráme, neskôr v synagógach (mies-ta, kde sa stretávali veriaci Židia k bohoslužbám po tom, čo bol zničený chrám).

Hotové knihy **zobierali zákonníci a proroci**. Po nich biblické knihy čo najsvedomitejšie a čo najpresnejšie kopírovali (ručným opisovaním textov!) **zákonníci**. Pisatelia i odpisovatelia Božieho Slova mali pred svätými knihami hlbokú bázeň. Kopírovanie muselo byť perfektné. Mali vypracované prísne pravidlá, ktoré pri opisovaní textov dodržiavali, aby sa texty nezmenili. Zo všetkých vymenujme aspoň niekoľko: *ako predloha slúžili jedine správny text a od tohto textu sa pri opisovaní nesmel odchyliť ani v najmenšom; žiadne slovo alebo písmeno sa nesmelo napísať po pamäti, teda bez toho, aby sa pisateľ predtým nepozrel do predlohy; odstup medzi písmenami bol taký malý, aby sa medzi ne nevošlo žiadne ďalšie písmeno; odstup medzi odsekmi na šírku deviatich písmen a odstup medzi knihami tri riadky; keď pisateľ písal Božie meno práve vo chvíli, keď vošiel kráľ a oslovil ho, nemusel odpovedať - z úcty k Pánu Bohu; pri písaní Božieho mena nesmel pisateľ čerstvo namočiť pero do atramentu...*

Texty, ktoré neboli napísané podľa týchto pravidiel, museli byť spálené, zahrabané do zeme alebo sa používali v školách ako čítanky.

Keď bol text takto napísaný a dôkladne preskúšaný, považoval sa za rovnako správny a hodnotný ako stará kópia, dokonca za ešte hodnotnejší, pretože bol presný a nepoškodený. Staré zvitky často už boli poškodené.

Pri neskorších odpisovaniach biblických textov hrali významnú úlohu **mazoreti**. Minule sme sa dozvedeli, že hebrejčina nemá také samohlásky ako my. Preto keď niekto nepoznal reč

alebo text, nemuselo mu vždy byť celkom jasné, ako ho prečítať. Kým sa používala hebrejčina, tento problém nebol. Začal až vtedy, keď sa hebrejčina vytrácala. Tu nastúpili do svojej práce práve mazoreti. Popri presnom opisovaní textu robili na kraji textu *poznámky* a do textu (pod alebo nad písmená, aby bolo jasné, čo je dopísané a čo pôvodný text) doplnili *znamienka*, ktoré uľahčovali čítanie. Poznámky na okraji obsahovali tiež *počet všetkých písmen, slov a veršov v jednej biblickej knihe*. Mala sa tak zaistiť presnosť pri

opisovaní pôvodného textu. *Okrem toho vyrátali, ktoré písmeno a ktorý verš je uprostred každej biblickej knihy ako aj celej hebrejskej Biblie. Zrátali tiež, ako často sa v Biblii spomínajú jednotlivé slová*

a dokonca ako často sa v texte nachádza každé písmenko abecedy. Toto všetko sa muselo zhodovať s predlohou.

Možno sa nám to zdá prehnané, ale dokazuje nám to, akú veľkú bázeň mali mazoreti pred svätým textom a nedovolili si meniť jeho pôvodné znenie.

Preklady:

Prvým veľkým prekladom starozákonného textu je **Septuaginta** – toto slovo znamená „sedemdesiat“. Volá sa tak preto, lebo na ňom pracovalo 72 učencov. Starý Zákon bol takto preložený do hovorovej gréčtiny. Židia, ktorí neboli odvedení do babylonského zajatia, odišli žiť do Egypta. Bolo ich tam veľmi mnoho. Časom zabúdali na svoj rodný jazyk – hebrejštinu. Preto potrebovali Bibliu v zrozumiteľnej reči. Septuaginta záro-veň slúžila veriacim pohanom, ktorí hovorili po grécky. Takisto **Samaritáni** mali svoj preklad Mojžišovho zákona. Biblia bola preložená tiež do **aramejštiny**, ktorou sa hovorilo v čase, keď Pán Ježiš žil na zemi.

Preklady nie sú jednoduchá práca. Takisto práca mazoretov – dopisovanie správnych samohlások do textu. Vedci si preto veľmi priali mať nejaký starý text, aby ho mohli porovnať. V r. 1947 sa stala úžasná udalosť! Mladý beduínsky chlapec hľadal zatúla-nú kozu a pritom našiel otvor v skale. Len tak, pre nič za nič tam vhodil kameň. Tu za-čul, akoby sa vo vnútri rozbíjali hlinené nádoby. Vošiel a naozaj! V jaskyni bolo množ-stvo starých veľkých hlinených nádob. Neskôr sa ukázalo, že v týchto nádobách boli veľmi staré kožené a papyrové knižné zvitky. Hoci boli staršie ako 1900 rokov, boli vo veľmi dobrom stave. Boli tam knihy Izaiáš, kúsok knihy Samuelovej, Žalmy, časť 3. knihy Mojžišovej aj aramejský preklad knihy Jób a ešte mnohé iné. Vedci začali porovnávať. A čo zistili? V textoch mazoretov boli len malé nebadateľné chyby alebo malé rozdiely v hláskovaní. Tam, kde nebol mazoretský text celkom presný, zhodovali sa staré spisy s prekladom Septuaginty alebo so samaritánskym prekladom.

Pán Boh bdie nad svojím Slovom. Preto aj my Ho šírme s bážňou a presnosťou, aby sme nikoho nezviedli na nesprávne myšlienky o Bohu a Jeho vôli.

Pán Ježiš povedal: „Nebo a zem sa pomínú, ale moje slová sa nikdy nepomínú“ Mat. 24,35 a „Pravdu vám hovorím, že dokiaľ nepominie nebo a zem, ani len jediná čiarka alebo jedna bodka nepominie zo zákona, dokiaľ sa všetko nestane. Ktokoľvek by teda zrušil hoci len jedno z týchto najmenších prikázaní a učil by tak ľuď, ten sa bude najmenším volať v nebeskom kráľovstve; ale ktokoľvek by činil a učil, ten sa bude veľkým volať v nebeskom kráľovstve. Mat. 5, 18-19

Organizačné informácie

Pravidelné stretnutia:

- ❖ **Nácvik chvál:** v nedeľu o 8.30 hod. v modlitebni (vedie J. Havrila)
- ❖ **Modlitebná chvíľa:** v nedeľu o 9.30 hod. v modlitebni
- ❖ **Program pre deti** je každú nedeľu:
  - dorast: od 9.30 do 10.00 hod.
  - besiedka: od 10.25 do 11.00 hod.
- ❖ **Besiedka – nácvik spevu:** v nedeľu od 11.00 do 11.20 hod.

Kto potrebuje službu autom, nech sa obráti na brata kazateľa.

Kazateľ je k dispozícii k pastoračným rozhovorom v každom čase.

Kontakty : kancelária zboru: 055/62 254 24; kaz. P. Halža 0907 - 927590

Jubilanti: Boldižárová Jolana

Služba pri ozvučení: Ján Havrila

Služba prekladu kázne: Daniel Liška

Modlitebné podnety:

- ❖ Za voľby do staršovstva
- ❖ Za duchovnú jednotu a rast zboru
- ❖ Za svedeckú zodpovednosť našim bližným
- ❖ Za prácu s dorastom a mládežou
- ❖ Za starších bratov a sestry, za chorých
- ❖ Za doriešenie pozemku na Bardejovskej ul.
- ❖ Za všetky aktivity v mesiaci
- ❖ Za vedenie cirkvi
- ❖ Za misijnú prácu domácu aj zahraničnú

Staršovstvo informuje

- Ekumenické spoločenstvo cirkví v Košiciach usporiada v máji zájazd do Nemecka a Švajčiarska na Európske ekumenické stretnutie a tiež na pamätné miesta reformácie. Členovia zboru, ktorí by o to mali záujem, majú možnosť sa prihlásiť u brata kazateľa.
- Zbory AC, BJB a CB v Košiciach jednájú s predsedom a ďalšími predstaviteľmi VÚC vo veci chýbajúceho zastúpenia evanjelikálnych cirkví v Komisii cirkví pri VÚC.
- Staršovstvo obdržalo návrh rozpočtu RCB na rok 2007. Pripomienky budú zaslané Rade i ostatným zborom, aby sa mohli prejednať ešte pred Konferenciou CB.
- 1.4. navštívi náš zbor br. Štefan Markuš, tajomník CB, a br. Philip Lane z Gideons Int.
- 17.3. sa v Lučenci uskutočnila prvá slovenská konferencia Misie na Níle. Zúčastnilo sa jej okolo 90 ľudí. Brat kazateľ informoval, že kvôli pracovnej vyťaženosťi požiadal o uvoľnenie z funkcie riaditeľa slovenskej pobočky.
- Volebná členská schôdza, na ktorej bude volené nové staršovstvo nášho zboru, sa uskutoční 27.5.
- Všetci členovia a návštevníci zboru sú pozývaní k modlitbám za duchovnú prácu v našom zbere každý utorok od 19:00.

Zborové listy vydáva Zbor Cirkvi bratskej, Kováčska 31, Košice.

Len pre vnútornú potrebu.

Uzavierka nasledujúceho čísla je v pondelok 23.4. 2007 - schránka na chodbe.

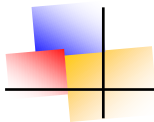
Vopred ďakujeme za príspevky.

Redakcia: br. kaz. Halža, D. Klincková, M. Motýľ, L. Straka, I. Žežula, B. Halžová.

Detská stránka: B. Havrilová, jazyková úprava: M. Bielik

Grafická úprava: J. Kutlíková

Web: <http://www.cb.sk>

Program na mesiac apríl

1.	Ne	9.30 Modlitby /M. Bielik /; Bohoslužba /tajomník CB Š. Mar- kuš/ 18.00 Modlitby
3.	Ut	19.00 Modlitby
4.	St	15.00 Klub /M. Baranová/ 18.00 Mládež
5.	Št	18.00 Stretnutie zboru pri slávení Pamiatky na smrť Pánovu
6.	Pi	15.00 Veľkopiatočné zastavenie zboru
8.	Ne	9.30 Modlitby /E.Straka/; Bohoslužba na Veľkonočnú nedeľu /kaz. Halža/;
9.	Po	Veľkonočný pondelok
10.	Ut	19.00 Modlitby
11.	St	15.00 Klub /M. Baranová/ 18.00 Mládež
12.	Št	18.00 Biblická hodina /kaz. P. Halža/
13.	Pi	15.00 Náboženstvo; 17.00 Dorast
15.	Ne	9.30 Modlitby /I. Žezula/; Bohoslužba /kaz. P. Halža/ 18.00 Prednáška /D. Liška/
16.	Po	17.00 Staršovstvo
17.	Ut	19.00 Modlitby
18.	St	15.00 Klub /M. Baranová/ 18.00 Mládež
19.	Št	18.00 Biblická hodina /kaz. P. Halža/
20.	Pi	17.00 Dorast
22.	Ne	9.30 Modlitby/R. Adamyk/; Bohoslužba /kaz. P. Halža/ 15.30 Stretnutie rodín
24.	Ut	19.00 Modlitby
24.	St	15. 00 Klub /M. Baranová/ 18. 00 Mládež
25.	Št	18. 00 Biblická hodina /kaz. P. Halža/
	Pi	15.00 Náboženstvo 17.00 Dorast
29.	Ne	9.30 Modlitby/M. Havrila/; Bohoslužba /br. J. Bán/

Zmena programu vyhradená.